

315

Възвръщане!

СКРИТО БОГАТСТВО

24 година  
2 лекция на младежкия класъ.  
3.XI.1944 г. Петък 5 ч.с.  
Изгревъ - София

Отче наш. Красивъ е животътъ.

Кой отъ васъ чете най-добре. Който чете най-ясно, да прочете лекцията "Постижимото и непостижимото" отъ "Пътъ въ живота".

/Единъ братъ прочете лекцията/

Тази задача решили ли сте постижимото и непостижимото? Да умножите нѣщо

енъ пѣти, какво ще постигнете? Трѣбва да разирате, какво се разбира подъ думата постижимо и непостижимо. Едната дума е отрицателна не-постижимо, или ограничено и неограничено, гранично и безгранично. Постижимото е гранично, непостижимото е безгранично. Вие ако разбирате подъ думата постижимо, че то е реално, то е гранично. Малко. Имаш единъ граниченъ хлѣбъ, изяде се, свърши се. За единъ денъ се свърши работата съ хлѣба. Имашъ хиляда хлѣба, за колко деня ще ги имашъ? Колко години ще ти вземе хиляда лева. Значи постижимитѣ нѣща като се свършатъ произвеждатъ страдание. Паритѣ като се свършатъ произвеждатъ страдание. Като имашъ пари, не се свършватъ, ти се радвашъ. Рѣката, която изтича, изпарява се, произвежда страдание. Онази, която не се изпарява и не изсъхва, на нея всѣкога може да разчиташъ. Това е вътрешния смисълъ. Постижимото, ограничено е то, за даденъ моментъ е постижимо. Вие разрешавате само една задача. Въ свѣта нѣма само една задача. Безброй задачи има. Смисълътъ на живота седи въ всичкитѣ задачи. Да кажемъ, разглеждаме съвременния човѣкъ. Ако съвременния човѣкъ на земята го разглеждаме само физически, то е една трета отъ реалността; ако го разглеждаме отъ духовно гледище, то е две трети отъ реалността; ако го разглеждаме отъ умствено гледище, то е три трети отъ реалността. Три трети е вече едно цѣло. Всѣко нѣщо, което е цѣло, има процеси. Цѣлитѣ нѣща се показватъ и растатъ. Едно семе като го радлѣишъ, не расте. Цѣлото като го посѣешъ, расте. Цѣлитѣ работи растатъ и се развиватъ. Туй, което расте, расте всѣкога. Напримѣръ една вълѣка може да е старо дървото, изсърхе. Понеже като изсърхе има редъ други семена посѣти. Животътъ на удно дърво постоянно минава отъ една форма въ друга. Туй не е за обикновения животъ. Туй учение за реалността не е за обикновения животъ. Орешъ на нивата, ще кажешъ: То не е учение, не ми трѣбва да ора. Ти ще орешъ, за да влѣзешъ. Кѣде трѣбва да влѣзешъ? Отъ реалното въ нереалното. Като свършихъ нивата, казваши: свършихъ орането. Но не е посѣто. Ти на земята този процесъ си го свършилъ. Сега ти оставашъ въ духовния свѣтъ да орешъ. Като свършишъ орането тамъ, ще влѣзешъ въ умствения свѣтъ и тамъ ще орешъ. Следъ орането сѣене ще има. Съвременнитѣ хора мислятъ, че реалното е нѣщо, свършишъ го то е реално. То е относително реално. Туй което се изменя постоянно, то е относително реално. Или да направимъ единъ новъ преводъ. Едни замѣстватъ цѣлото число съ дробно. Ако искате цѣлото да се прояви, за се замѣсти едно цѣло съ една дробъ, то е невъзможно. Ако вземешъ и отрѣжешъ единъ кракъ и го държишъ, какво ще те ползува този кракъ? Държишъ този кракъ като светия. Ако въ свѣта имаше само единъ светия, хиляди светии има. Този светия само единъ кракъ ли има? Да кажемъ, Провидението колко косми е турило на главата на човѣка. Нѣкои иматъ 150 хиляди, нѣкои - 200 хиляди, нѣкои - 250 хиляди, нѣкои иматъ триста хиляди, но рѣдко сж. На физическия свѣтъ знаете ли всѣки единъ косъмъ каква роль играе. Тѣ сж антени. Тия коси, които сж долу при ушитѣ тѣ сж антени за разрушение. Тѣ ее като приемешъ, ти се настройвашъ воинствено да се биешъ. Тия клетки на въображението даватъ полетъ. Казва: Той е янненъ-човѣкъ уменъ човѣкъ. Върху него се отразяватъ всичкитѣ сили. Или тия коси, които на центъра на любовъ къмъ Бога, тѣ сж антени.

Навсѣкжде има антени, главата е пълна съ антени. Като ти окапятъ антенитѣ, какво става? Не може да приемашъ впечатления отъ външния свѣтъ. Казвашъ: Бече не може да мисля. Не че не може да мислишъ, но антени нѣма, впечатления не може да възприемашъ отвънъ. Най-първо защо опакватъ космитѣ отъ недоволство. Казвашъ: Господи, защо ги направи, дотегна ми да чеша тази коса. Въшкитѣ се криятъ въ косата, не може ли безъ коса, изпоядоха ме тия въшки. Днесъ сте недоволенъ, утре сте недоволенъ, окапе косата, възкитѣ ги нѣмашъ. Много добъръ гребенъ да имате. Шо е гребенатъ? То е наука. Космитѣ упоредно трѣбва да бждатъ ен, не трѣбва да сж преплетени антенитѣ. Като се преплетатъ коситѣ, не върви работата. Нѣкой пхтъ като се чешите, сърдите се, изтеглишъ, косъмъ хванешъ, хвърлишъ го на земята. Знаете ли колко струва една антена н на главата на човѣка. Десетъ милиона английски лири стерлинги. 250 хиляди косъма, по десетъ милиона, ти седишъ и казвашъ: Азъ съмъ голѣмъ сиромасъ. Ние сме хора, които ходимъ по повърхността на земята, всичкитѣ богатства имаме складирани и казваме: Голѣми сиромаси сме, ще умремъ гладни.

Ново разбиране трѣбва. Като се обезсърдчишъ, хвани се за косата. Нали нѣкой пхтъ се хващатъ хората за главата. Нѣкой безъ да знае, тури рхцетѣ на главата си, държи главата си съ дветѣ рхце. Казва: Богатството е въ главата. Хубаво вземете слънцето, по какъвъ начинъ слънцето боядисва. Ако разложите свѣтлината, имате цвѣтоветѣ, махмее призмата, никаква боя нѣма. Вземете птицитѣ, какъ се научили да боядисватъ перата си. Като носятъ дрехитѣ, постоянно ги боядисватъ. Ние ги боядисваме, че тогава ги обличаме. Тия животни носятъ дрехитѣ си и като ги носятъ, ги обядисватъ, много хубаво. Законътъ е следниятъ: Една мисль, която присхтства въ ума ти, остави я тя сама да се обясни, не искай да я обръщашъ, да я изучавашъ. Мисльва трѣбва да ти проговори. Докато не я слушашъ да ти проговори, остава неразбрана за тебе. Нали вие считате мислите нереални работи, казвате: Фантазия. Най-първо има много светии, които отъ грѣшници светии станаха. Какъ станаха? Бѣха грѣшници, бѣха въ оня свѣтъ на грѣха. После казаха, че грѣхътъ не е реаленъ. Живѣешъ като войникъ, да се биешъ, този биешъ, онзи биешъ. Единъ день ти се убедишъ, че съ бой работа не става. Започнешъ да вървашъ. Въ кое вървашъ? Започнешъ да отричашъ войната. Войната престанала ли е? Ако вземешъ една книга, че напишешъ нѣколко стихотворения, ако вземешъ че тия стихотворения ги напечатишъ и раздадешъ на хората, или по нѣкой пхтъ вие като нѣкой бакалинъ направите една кесийка и турите десетъ бучки захаръ и дадете книжката нѣкому. Каква ценностъ има тази книжка съ десеттѣ бучки захаръ. Азъ често съмъ намиралъ на пхтя книжки, захаръта изядена, кесияката хвърлена. Много пхти съмъ намиралъ една книжка съ стихотворения, седи книжката въ джоба, съ години я носи. Извяди я, прочете, пакъ я тури въ джоба. Ни захаръ нима, нищо нѣма. Онази книжка съ захаръта, изялъ захаръта, книжката пари не струва, другата книжка ни захаръ има, нищо нѣма, но е ценна. Сладчината иде отъ нереалния свѣтъ. Думатъ не реално въ дадения случай разбираме безграничния свѣтъ, свѣтъ на всичкитѣ непроявени възможности. Да кажемъ, вие мислите, възможно ли е единъ день хората да станатъ свършени. Възможно ли е хората единъ день да не воюватъ. Възможно е. Войната ще се смѣни съ нѣщо по-хубаво. Войната е една много проста работа. Азъ съмъ гледалъ децата, като не могатъ да отворятъ единъ предметъ, взематъ, че го ударятъ на земята. Не могатъ да отворятъ едно шише, счупятъ го, излѣе се на земята. Ние съвременнитѣ хора много пхти чѣпимъ. Разсърдишъ се, счупишъ приятел-

скитѣ отношения. Казвашъ: Той ме обиди. Въ какво седи обидата? Ако ти вървашъ че езерото, което е 40 километра на ширина и толкозъ на дължина, че нѣкой дошълъ и взелъ чашка вода отъ туй езеро, трѣбва ли да се ~~нѣжикѣ~~ гнѣвишъ? Съвременниятъ вашъ гнѣвъ мяза на тия хора съ богатитѣ едѣра. Че пита, какъ така безъ мое позволение си е позволилъ да вземе една чаша отъ езерото. Трѣбва да пита. Тази вода като влѣзе въ езерото, пита ли те тебе да влѣзе ли. Казвашъ: Той трѣбваше да ме пита. Ния най-малко водата не те е питала. Тя е влѣзла безъ да те пита. Ти казвашъ, че трѣбва да те пита, като взема водата. Водата е влѣзла безъ да те пита, трѣбва една чаша отъ водата, която не те е питала. Ако вземе една чаша отъ водата, която е турена въ шишето, тамъ трѣбва да питашъ. Водата, която не те е питала и е влѣзла и той като вземе, нѣма право да пита. Не е твоя работа.

Всички вие страдате отъ страданията. Ти почерпишъ вода отъ нѣкъде, питатъ те, кой ти позволи. Защо не ме пита. Ако навсѣкжде трѣбваше да питамъ ме, какво щѣше да бѣде. Нѣкъде не трѣбва да се пита. Човѣкъ като трѣгне за еня-евѣтъ другия свѣтъ, пита ли своитѣ роднини. Като трѣгнатъ тѣ за другия свѣтъ питатъ ли ги тѣхъ. Не питатъ никого. Нѣкой ученикъ е напусналъ университета. Щомъ свършишъ училището, напуснешъ го. Щомъ напусне училището преди да е свършилъ, тогава питащо има мѣсто. Защо го напесна? Чашото не може да учи. Ученикътъ, който престане да учи, ученикъ ли е? Въ момента, въ който престанешъ да учишъ, не си ученикъ. Като започнешъ да учишъ, ученикъ си. Тѣй щото не всѣкога сте ученици.

Ще ви разправя единъ анегдотъ. Единъ 90 годишенъ старецъ въ Европа следвалъ 70 години, на 90 години свършва университета и заминава за другия свѣтъ. Защо училъ 70 години? Показва много голѣмо постоянство. 70 години показва много голѣмо постоянство. Този старецъ сж го подигравали младитѣ, казватъ: Ти кога ще свършишъ? Казва: Има време. Сега питамъ, този старецъ, който учи 70 години въ университета, като за свършването на университета взема четири години, койко выпуска на студентитѣ ще има? Близо 18 выпуска. Този старецъ сѣзналъ своята погрѣшка, че като училъ на земята, много пати напускалъ училището и сега казва: Ще свърша тази работа. Колко години той е училъ? 70 години той изпълнилъ дълга си, казва: Трѣбва да свърша. Тия седемдесетъ години сж пропуснати. Като свърши, вече приематъ го въ невидимия свѣтъ. Като иде, може да се върне отъ невидимия свѣтъ. Ако не е на 70 години не го приематъ. На земята сега трѣбва да свършимъ нѣщо. Придобиването на една добродетель не е лесна работа. Вие говорите за правда. Що е правда? Ти интуитивно схващашъ, правдата не трѣбва да учишъ, сѣ нея ученъ се раждашъ, правдата разбирашъ. Прадда е туй, което самъ по себе си разбирашъ. Никой не може да те учи. Туй, което се учи, правда не е. То може да е друго, може да е честностъ. Но правдата всѣки човѣкъ самъ по себе си разбира. Тя вътрешно се разкрива. Ти я носишъ като едно дадено качество въ себе си. По сжщия законъ спада и любовта. Тя не е нѣщо, което може да учишъ. Ще учишъ проявленията на любовта, но любовта като сжщина нѣма да учишъ. Тя сама се изявява. Ако искашъ научно да я обуславяшъ, веднага се помрачи ума ти. Нереалнитѣ нѣща като изучавашъ, помрачаватъ ума. Читашъ какво нѣщо е любовта. То е помрачение. Никога не може да знаешъ, какво нѣщо е любовта. Като цѣло любовта никой не знае. Като проявление да, знаятъ я. Туй, което кара птичката да храни своитѣ деца безъ пари; туй, което кар майката да работи безъ пари, кара ги всичкитѣ работи да вършатъ и да имъ

е приятно, като ги вършат, е любовта. Тогава правилото: Първото възможното, после невъзможното. Първо постижимото, после непостижимото, Първо реалното, после нереалното. Не, първо нереалното, после реалното. Първо постижимото, после непостижимото. Така трябва да схващате за разсъждение. Непостижимият свят и нереалният е ера - много широка област, въ която човешкият ум работи. Реалното е познатото, познатият свят, който става като мърка за непознатия.

Ще ви прочета 201 страница от "Път към живота". /прочете я/.

Кой свършва повече работа, който излиза, или който влиза? Сечето, което падне въ земята свършва много голяма работа. Сечето, което израстне навън, свършва повече работа. Значи не може да излезеш оттам, отдето не си влезъл. И следователно другото заключение: Не може да влезеш там, дето не те обичат. Не може да излезеш оттам, дето не те искат. Когато някои хора не ви искат, защо не ви искат? Те ти дават свобода да излезеш из къщи навън. Като не те искат въ затвора, ще излезеш. Като те искат, ще бъдеш ограничен. Казва: Да си вървиш. Де е лошото, че трябва да си вървиш? Трябва да си вървиш, да влезеш въкъщи. Зимно време, сняг има, може да останеш вън, ще умреш от студ. Значи при лошите условия, влез въкъщи, при добрите условия излез из къщи навън. При лошите условия влез въ затвора, при лошите ще излезеш из затвора. То съ преводи.

Казва: Много страдам. На място е страданието. Вземете въ съвременния свят най-първо се тревожиш за една хубава книга, нямаш пари да си купиш книгата. След туй трябва да учиш, което книгата съдържа. После трябва да разправяш, какво има вътре. Ако не може да запомниш онова, което си чел, ще те смятат, че си невежа, не знаеш, как да четеш. Животните някои път минват за глупави. Зимата есено време се удрява, като влезе през зимата въ летаргическия сън да се храни от събраното. Тя си приготвя храна, за да може да прекара няколко месеца въ летаргически сън. Някой път изпустат те като мечката. Прекарвали сте като въ летаргически сън, събраните замнини сте изяли. Ще излезете въ пролетта навън да похапнете, да си вземете пак наново мазини. Летаргическият сън пак ще дойде. Той може много пъти да дойде. Казвам: Страданията ще престанат само така. Тога ще се прекратят страданията на ученика. Един ученик по музика, учителят го хва, гълчи го като се научи да свири, не го гълчи. Като се научи добре да свирим въ живота, мъчнотиите ще престанат. Сега се оплакваме, но не свирим. Шо съ страданията? Неразбиране хармонията на живота. Ние съвременните хора имаме навик, като турим плочата, навием, свири. Плочата за себе си свири. Ти трябва да свириш като плочата. Иглата на плочата де ще турите на човъка. Плочата от човъка се е научила. Тази игла е турена перпендикулярно, като удудря, говори. На човъка неговата игла като говори е турена хоризонтално. Човешкият език е игла. Тази игла като се мърда образува всичките думи. Човък съ игла говори. Трябва да знаеш, как да навиеш. Човък е плоча да навивате.

Езикът трябва да се възпита. Много пъти онзи плочи, които говорят, турят, им не добри игли, изтриват се иглите. Езикът и той трябва да се възпита. Възпитанието не е нищо друго, освен облагораждане езика, за да може да предава много добре, да предава верно тоновете на природата, музикално. Въ репертуара на вашата реч, колко мелодии имате, съ колко плочи оперирате. Някои от вас по две три плочи имат, съ тях говорят много обикновено

Въкои 4-5 хиляди плочи иматъ. Една плоча като туришъ, втори път да не я туряшъ. Три четири хиляди да има богатство.

Запримѣръ, земята може да направи само една услуга, за една година може да обиколи около слънцето. Ако слънцето не се движеше, ние щѣхме да останемъ недоволни. Слънцето ще направи една разходка, земята и направи една разходка около слънцето. Слънцето прави една разходка за двеста милиона години. За да направи слънцето една разходка, трѣбватъ му двеста милиона години, на земята трѣбва една година. Ти не може да влѣзешъ въ разходката на слънцето, преди да си билъ въ разходката на земята. Всяка година земята като обикаля около слънцето, вие сте въ една областъ, има разнообразие. Никога не минавате два пъти презъ едно и също мѣсто. Презъ цѣлото пространство има разнообразие и е пълно съ възможности. Богатства има. Земята когато минава, слънцето като минава човѣкъ почерпва отъ богатствата на природата.

Съключението е: Въ страданието вие придобивате нѣщо. Въ всички противоречия въ живота ви, каквито и да сѣ, се съдържа едно богатство. Ако ги разгледате ще се ползвате.

Изпѣйте една пѣсень, / Мога да постигна /

Само свѣтлиятъ път на мъдростта води къмъ истината. Въ истината е скритъ животътъ.